

Sag 213/86 R

Montedipe SpA mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Konkurrence — udsættelse med fuldbyrdelsen af bødebeslutning«

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 24. september 1986 2623

Sammendrag af kendelse

Foreløbige forholdsregler — udsættelse med fuldbyrdelsen — udsættelse med fuldbyrdelsen af en bødebeslutning — betingelser — sikkerhedsstillelse — der forelå ikke særlige forhold — kravet berettiget

(EØF-traktaten, art. 185; procesreglementet, art. 83, stk. 2, og art. 86, stk. 2)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT

24. september 1986 *

I sag 213/86 R

Montedipe SpA, italiensk selskab med hjemsted i Milano, ved advokaterne G. Celona, P. M. Ferrari og G. Aghina, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Georges Margue, 20, rue Philippe-II,

sagsøger,

* Processprog: Italiensk.

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent G. Marengo som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos G. Kremlis, den juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse med fuldbyrdelsen af Kommissionens beslutning af 23. april 1986 vedrørende en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.149 — polypropylen), for så vidt som den vedrører sagsøgeren,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 6. august 1986, har Montedipe SpA, herefter benævnt Montedipe, i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 86/398 af 23. april 1986 vedrørende en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (EFT L 230, s. 1).
- 2 Ved denne beslutning pålagde Kommissionen bl. a. sagsøgeren en bøde på 11 mio ECU, fordi den fandt, at selskabet havde overtrådt EØF-traktatens artikel 85, stk. 1. Ifølge beslutningen skal selskabet fra midten af 1977 og til november 1983 have deltaget i en aftale om samordnet praksis, der omfattede de vigtigste producenter af polypropylen, som leverer til EF-markedet, og som havde til hovedformål at fastsætte »målpriser« eller minimumspriser for salg af dette produkt i hver af EF's medlemsstater og at opdele markedet ved at tildele hver producent et årligt salgsmål eller en årlig kvota. Den pålagde også selskabet omgående at bringe den nævnte overtrædelse til ophør og for fremtiden at afstå fra enhver aftale eller

samordnet praksis inden for for polypropylen-sektoren med samme eller tilsvarende mål eller virkning.

- 3 Beslutningens artikler 4 og 5 bestemmer henholdsvis, at bøden skal erlægges senest tre måneder efter datoen for meddelelsen af beslutningen, og at denne kan tvangsfuldbyrdes i henhold til EØF-traktatens artikel 192.
- 4 I den skrivelse, dateret den 22. maj 1986, hvori Kommissionen den 30. maj 1986 meddelte sin beslutning af 23. april, underrettede Kommissionen sagsøgeren om, at hvis denne anlagde sag ved Domstolen i anledning af beslutningen, ville Kommissionen ikke tage skridt til inddrivelse under sagen. Til gengæld skulle sagsøgeren dels acceptere rentetilskrivning fra betalingsfristens udløb, dels senest på samme tidspunkt stille en bankgaranti til dækning af såvel hovedstolen som renter og eventuelle tillæg.
- 5 Ved begæring, indgivet til Domstolens justitskontor samme dag, har sagsøgeren i medfør af EØF-traktatens artikel 185, artikel 36 i statuten for Domstolen og artikel 83 i procesreglementet krævet udsættelse med fuldbyrdelsen af Kommissionens beslutning 86/398 af 23. april 1986, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- 6 Ved telexmeddelelser af 25. og 26. august 1986 har Domstolen stillet spørgsmål til sagsøgeren og Kommissionen. Førstnævnte blev anmodet om at indgive sit svar skriftligt inden den 26. august 1986, sidstnævnte inden den 27. august 1986.
- 7 Sagsøgte har indgivet sine skriftlige bemærkninger den 25. august 1986. Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 22. september 1986.
- 8 Før det undersøges, om begæringen om foreløbige forholdsregler er velbegrundet, vil det være hensigtsmæssigt kort at gøre rede for de stadier, der gik forud for Kommissionens vedtagelse af ovennævnte beslutning af 23. april 1986.

- 9 I oktober 1983 foretog Kommissionen i medfør af artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17/62 af 6. februar 1962 om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81) kontrolundersøgelser hos de fleste producenter af termoplastisk polypropylen, der leverer til det fælles marked, herunder hos Montedipe. Under disse kontrolundersøgelser beslaglagde Kommissionen dokumenter, som efter dens opfattelse beviser, at de vigtigste polypropylenproducenter i EØF, herunder sagsøgeren, har gjort sig skyldige i de overtrædelser, der er beskrevet i denne kendelses grund 2. Den vedtog herefter ved en beslutning af 30. april 1984 på eget initiativ at indlede en procedure. Proceduren blev afsluttet med vedtagelsen af beslutning 86/398, hvis fuldbyrdelse sagsøgeren søger udsat i det i denne kendelses grund 5 angivne omfang.
- 10 Ifølge EØF-traktatens artikel 185 har indbringelse af klager for Domstolen ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt.
- 11 For at der kan træffes en foreløbig forholdsregel som krævet, skal begæringen, jfr. procesreglementets artikel 83, stk. 2, dels angive, hvilke faktiske og retlige grunde der umiddelbart kan berettiggende den begærede foreløbige forholdsregel, dels angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed.
- 12 Ifølge Domstolens faste praksis skal spørgsmålet om, hvorvidt foreløbige forholdsregler bør anses for uopsættelige efter betydningen i procesreglementets artikel 83, stk. 2, afgøres under hensyn til, om det er nødvendigt at træffe en foreløbig afgørelse for at undgå, at den part, som anmoder om den foreløbige forholdsregel, lider alvorlig og uoprettelig skade.
- 13 I den forbindelse har sagsøgeren i første række gjort gældende, at øjeblikkelig betaling af en bøde, hvis størrelse svarer til mere end 60% af selskabets forskningsudgifter, forøger dets gæld i uacceptabelt omfang og tvinger selskabet til at søge en byrdefuld finansiering. Sagsøgeren har dernæst fremhævet, at kun en udsættelse af fuldbyrdelsen kan fjerne den skygge, som meddelelsen om en så stor bøde har kastet over selskabets offentlige omdømme, idet den kan give offentligheden det indtryk, at spørgsmålet står åbent og endnu ikke er afgjort.

- 14 Sagsøgeren har endelig understreget, at selv en udsat fuldbyrdelse på de betingelser, Kommissionen har krævet i sin skrivelse af 22. maj 1986, hvori den meddelte Montedipe beslutningen, kan forvolde selskabet alvorlig og uoprettelig skade. Selskabet har herved anført, at blot den omstændighed, at det i tre år skal stille en bankgaranti svarende til bødebeløbet, fører til, at der pålægges selskabet en tilsløret bøde af ikke ubetydelig størrelse, fordi udgifterne til bankgarantien efter selskabets beregninger vil udgøre 240 mio LIT. Under retsmødet har selskabet pointeret, at disse udgifter kun gælder for et år og kun vedrører hovedstolen uden hensyn til renter. Selskabet anser de samlede udgifter ved denne garanti for at udgøre omkring 1 mia LIT, hvis Domstolen afsiger dom i 1988, hvilket anses for sandsynligt.
- 15 Det er endvidere unødvendigt at stille en sådan bankgaranti i betragtning af, at størrelsen af den koncern, som sagsøgeren tilhører, garanterer, at Kommissionen kan inddrive hele den bøde, som Domstolen måtte finde, at selskabet skal betale. I den forbindelse har sagsøgeren under retsmødet med Domstolens tilladelse fremlagt et dokument, hvori Montedison SpA, holdingselskabet i den koncern, Montedipe SpA er en del af, forpligter sig til over for Kommissionen at indestå for betalingen af ethvert beløb, som Montedipe SpA måtte blive dømt til at betale ifølge den dom, som Domstolen skal afsige i sag 213/86. Selskabet finder denne garanti bedre end den af Kommissionen krævede bankgaranti, eftersom den hidrører fra det største selskab i Italien efter Fiat.
- 16 Sagsøgeren har endvidere fremhævet, at det også er unødvendigt, at det forpligter sig til at betale renter af beløbet fra det tidspunkt, hvor betalingsfristen for bøden udløber, da Domstolen i dommen af 25. oktober 1983 (sag 107/82, AEG-Telefunken, Sml. s. 3151) har stadfæstet det princip, at der uden videre skal betales renter af bøden fra det tidspunkt, hvor den forfalder, og indtil betalingen faktisk sker.
- 17 Kommissionen mener ikke, at det er lykkedes sagsøgeren at godtgøre, at der er risiko for, at fuldbyrdelsen af beslutning 86/398 forvolder selskabet alvorlig og uoprettelig skade. Den har i den forbindelse anført, at den i overensstemmelse med sin almindelige praksis har oplyst sagsøgeren om, at den ikke vil skride til øjeblikkelig inddrivelse af bøden i tilfælde af, at sagen indbringes for Domstolen, såfremt virksomheden senest ved betalingsfristens udløb stiller en bankgaranti for betalingen af bøden, i givet fald med tillæg af morarenter. Den finder derfor begæringen om udsættelse genstandsløs som følge af, at Kommissionen allerede har

tilbudt sagsøgeren det, som denne har anmodet Domstolen om. Den er endvidere af den opfattelse, at det princip, der er opstillet af Domstolens præsident i kendelsen af 11. november 1982 (sag 263/82 R, Klöckner-Werke mod Kommissionen, Sml. s. 3995) — hvorefter de uheldige konklusioner, handelspartnere eller långivere kan drage af sikkerhedsstillelsen, for så vidt angår udfaldet af sagens realitetsbehandling, ikke i noget tilfælde kan volde den virksomhed, som stiller garantien, alvorlig og uoprettelig skade — så meget desto mere må gælde, for så vidt angår den offentlige mening.

- 18 Med hensyn til sagsøgerens begæring om også at blive fritaget for pligten til at stille bankgaranti, har Kommissionen understreget, at det er klart, at udlæg af et beløb på 240 mio LIT ikke under nogen omstændigheder kan medføre alvorlig og uoprettelig skade for et selskab af sagsøgerens størrelse. Desuden bør argumentet om, at størrelsen af den koncern, sagsøgeren tilhører, skulle være tilstrækkelig garanti for, at Kommissionen kan inddrive hele den bøde, som Domstolen måtte finde forskyldt, også betragtes som grundløst i betragtning af den faste praksis, Domstolen har udviklet siden præsidentens kendelse af 11. november 1982 i sagen Klöckner-Werke mod Kommissionen, nævnt ovenfor. Dette forhold kan ikke i noget tilfælde betragtes som en særlig omstændighed, der gør det muligt at fravige kravet om bankgaranti i henhold til de kriterier, der er opstillet af Domstolen i kendelserne af 15. marts 1983 (sag 234/82 R, Ferriere di Roe Volciano SpA mod Kommissionen, Sml. s. 725) og af 7. marts 1986 (sag 392/85 R, Finsider, Sml. s. 959). Kommissionen har endvidere anført, at det eneste princip, der kan udledes af sagen AEG-Telefunken mod Kommissionen, er, at Kommissionen som betingelse for at udsætte betalingen af bøden kan kræve et tilsagn fra virksomheden om at betale renter, og ikke, at renterne skyldes uden videre.
- 19 Det fremgår af et skriftligt spørgsmål til sagsøgeren, at begæringen om foreløbige forholdsregler trods sin generelle ordlyd i virkeligheden kun har til formål, at selskabet opnår udsættelse med betalingen af bøden uden at skulle opfylde de betingelser, Kommissionen har stillet for udsættelsen. Derimod har begæringen slet ikke til formål at opnå udsættelse med fuldbyrdelsen af artikel 2 i ovennævnte beslutning 86/398. Sagsøgeren har endvidere præciseret, at selskabet endnu ikke har stillet nogen bankgaranti for betalingen af bøden, og at den heller ikke har til hensigt at stille en bankgaranti, før Domstolen har truffet afgørelse vedrørende selskabets begæring om udsættelse med fuldbyrdelsen.

- 20 Som svar på et skriftligt spørgsmål til Kommissionen, har denne meddelt Domstolen, at selv om den ikke modtager bankgarantien inden den 30. august 1986, har den ikke til hensigt at tage de nødvendige skridt til tvangsfuldbyrdelse i henhold til EØF-traktatens artikel 192 før det tidspunkt, hvor der afsiges endelig kendelse vedrørende sagsøgerens begæring om foreløbige forholdsregler.
- 21 Selv om Kommissionen har nedlagt påstand om, at begæringen ikke tages til følge, fremgår det af Kommissionens skriftlige bemærkninger, at den ikke vil modsætte sig den begærede udsættelse, såfremt sagsøgeren accepterer en rentetilskrivning på Kommissionens tilgodehavende efter betalingsfristens udløb, og såfremt sagsøgeren stiller en bankgaranti for den eventuelle betaling af bøden, i givet fald med tillæg af morarenter.
- 22 Kravet om en bankgaranti for den eventuelle betaling af bøden, i givet fald med tillæg af renter, følger af en i Kommissionen vedtaget generel praksis fra 1981, som Domstolens præsident har anerkendt som berettiget, medmindre der foreligger særlige forhold, såvel i stålsager i henhold til EKSF-traktaten som i konkurrencesager i henhold til EØF-traktaten, jfr. navnlig kendelserne af 6. og 7. maj 1982 (sag 107/82 R, AEG-Telefunken mod Kommissionen, Sml. s. 1549, og sag 86/82 R, Hasselblad Ltd mod Kommissionen, Sml. s. 1557), af 11. november 1982 (sag 263/82 R, Klöckner-Werke mod Kommissionen, Sml. s. 3995) og af 7. marts 1986 (sag 392/85 R, Finsider mod Kommissionen, Sml. s. 959).
- 23 I det foreliggende tilfælde må det fastslås, at ingen af de af sagsøgeren fremførte argumenter godtgør, at der foreligger sådanne særlige forhold i den betydning, som er forudsat i præsidentens kendelse i AEG-Telefunken-sagen, der kan begrunde en afvigelse fra Kommissionens betingelser, for at udsætte fuldbyrdelsen af en beslutning, hvorved der pålægges en bøde. De kriterier for, om der foreligger særlige forhold, som er opstillet i kendelsen af 15. marts 1983 (sag 234/82 R, Ferriere de Roe Volciano SpA mod Kommissionen, Sml. s. 725), og som er præciseret i kendelsen af 7. marts 1986 i Finsider-sagen, finder ikke anvendelse i nærværende sag. Sagsøgeren er nemlig ikke en lille virksomhed eller en virksomhed, der udfører underentrepriser, og som har vanskeligt ved at opnå en bankgaranti. Sagsøgeren har endvidere vist sig at være ude af stand til at påvise, i hvilken

henseende udgifterne til denne bankgaranti, dvs. ca. 1 mia LIT over tre år, kan bringe selskabets aktiviteter eller dets udvikling i fare i en sådan grad, at det risikerer at lide alvorlig og uoprettelig skade. Der er derfor ingen grund til at acceptere, at den bankgaranti, der sædvanligvis kræves af selskaber i lignende situationer, erstattes af en garanti stillet af holdingselskabet Montedison SpA.

- 24 Heraf fremgår, at kravet om en bankgaranti for den eventuelle betaling af bøden, i givet fald med tillæg af morarenter, er berettiget. Denne sikkerhedsstillelse kan på ingen måde forvolde sagsøgeren alvorlig og uoprettelig skade ved de udgifter, den medfører, eller de følger, den kan få for sagsøgerens økonomiske situation.

Af disse grunde bestemmer

PRÆSIDENTEN

før endelig afgørelse træffes

- 1) Fuldbyrnelsen af artikel 4 i Kommissionens beslutning 86/398 af 23. april 1986 udsættes for sagsøgerens vedkommende på betingelse af, at denne stiller en bankgaranti, som accepteres af Kommissionen, og som garanterer betalingen, dels af den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved den anfægtede beslutnings artikel 3, dels af eventuelle morarenter.
- 2) Der gives sagsøgeren en frist på højst 14 dage fra tidspunktet for forkyndelsen af nærværende kendelse til at yde Kommissionen den nævnte bankgaranti. Før denne frist er udløbet, afholder Kommissionen sig fra at tage skridt til tvangsfuldbyrdelse i henhold til EØF-traktatens artikel 192.
- 3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 24. september 1986.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident